

Sygn. akt II CSK 721/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości "H." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S. przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. o wydanie nieruchomości i ruchomości, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 sierpnia 2019 r., na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 czerwca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) oddala wniosek pozwanego o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Syndyka masy upadłości „H.” sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 czerwca 2018 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

W petitum skargi skarżący podał, że wnosi o przyjęcie jej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż skarga jest oczywiście uzasadniona oraz na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ze względu na potrzebę wykładni art. 127 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja

2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r. Nr 13, poz. 230).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazał, że „uchybień, jakich dopuścił się Sąd drugiej instancji, miały charakter kwalifikowany, a zaskarżony wyrok jest sprzeczny z zasadniczymi przepisami, w szczególności z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć. Zaskarżone rozstrzygnięcie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego, jak również przepisy postępowania, w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia”. We wniosku skarżący nie zamieścił wyводу prawnego konkretyzującego, jakie przepisy zostały naruszone oraz na czym polega zarzucana „oczywistość” ich naruszenia, co uniemożliwia odniesienie się do tej przyczyny kasacyjnej.

Oparcie skargi na istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania w drodze należytego uargumentowanego wyvodu prawnego, ilustrowanego konkretnymi orzeczeniami sądowymi, że wskazany przepis prawa jest rozbieżnie interpretowany a jego niejednolita wykładnia prowadzi do wydawania sprzecznych rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo zbliżonych stanach faktycznych. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący nie zawarł uargumentowanego wyvodu prawnego wskazującego na istnienie drugiej przyczyny kasacyjnej. Zasygnalizował jedynie, że przepis art. 127 ust. 1 p.u.n. posługuje się pojęciem „przewyższa w rażącym stopniu wartość świadczenia”, niezdefiniowanym przez ustawodawcę, które jest nieostre i może być pojmowane rozbieżnie. Tymczasem brak ustawowego zdefiniowania pojęć w przepisach prawnych, często zamierzone i prowadzące do powierzenia ostatecznej oceny sądom na tle ustalonych okoliczności konkretnej

sprawy nie oznacza, że w każdym takim wypadku zachodzi podstawa z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

W tej sytuacji orzeczono o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd oddalił wniosek przeciwnika skargi o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego, albowiem w ustawowym terminie nie złożył odpowiedzi na skargę kasacyjną.

jw

l.n